

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Mgr. P. J.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12PO BOX 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012 č.j. 623/2012-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012 č.j. 623/2012-160-SPR/3, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 16. 4. 2012, č.j. MHMP 580316/2012/Hoc. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta dle § 125c odst. 5 téhož zákona ve výši 7.000,- Kč, sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmi měsíců a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobce tvrdí, že napadenými rozhodnutími byl porušen zákon o silničním provozu, zákon o přestupcích i správní řád. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje v nedostatečném zjištění

skutkového stavu, v tom, že správní orgán nevyhověl jeho návrhům na provedení důkazů a v nedostatečném odůvodnění napadených rozhodnutí.

Žalobce konkrétně namítá, že svými návrhy zpochybňoval věrohodnost a pravdivost důkazů provedených správním orgánem. Jím opatřené důkazy navíc svědčí jen v neprospěch žalobce, aniž by připustil provedení jakýchkoli návrhů na provedení důkazů svědčících v jeho prospěch.

Pro případ, že by soud napadené rozhodnutí považoval za věcně správné, žalobce žádá o upuštění od sankcí uložených žalobci napadeným rozhodnutím žalovaného, resp. rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, nebo jejich snížení v mezích zákonem dovolených.

Důvod pro tento žalobní nárok žalobce spatřuje v tom, že i v případě údajného překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku o 45km/h se protiprávní jednání blíží hraně stanovené pro přestupek podle § 126c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, pro který zákon již nestanoví sankci zákazu činnosti.

Žalobce také vytýká správnímu orgánu, že důvodem pro uložení sankce označil jednání žalobce, kterého se měl dopustit dne 20.04.2011, kdy měl rovněž překročit maximální povolenou rychlost. Žalobce připomíná, že tento přestupek svými parametry nedosáhl kritéria pro uložení zákazu činnosti podle ustanovení § 125c odst. 5 in fine zákona o silničním provozu a že jej spáchal před více než jedním rokem. V této souvislosti žádá soud, aby zvážil eventuální škodlivost tohoto činu pro společnost, neboť plynutím času se snižuje význam jeho stíhání, které tak přestává plnit svou společenskou funkci.

V doplnění žaloby žalobce podrobněji zdůvodňuje argumenty pro zrušení napadených rozhodnutí. Především zdůrazňuje, že materiály, z nichž vycházel správní orgán, nepostačují k uznání viny žalobce z uvedeného přestupku. Připomněl, že důkazní břemeno k prokázání toho, že přestupku se dopustil obviněný, nese správní orgán. Podle žalobce závěr o spáchání přestupku nemůže být učiněn tehdy, pokud existují důvodné pochybnosti o tom, kdo spáchal přestupek. V této souvislosti zmínil zásadu in dubio pro reo.

Žalobce zopakoval, že správní orgán musí vycházet na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a obviněnému musí být umožněno, aby se mohl účinně bránit. Podle žalobce se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly s jeho námitkami uvedenými během řízení a bez dalšího odmítli provedení důkazů navrhovaných žalobcem. V této souvislosti zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006 č.j. 2 As 46/2005-55.

Žalobce dále uvádí, že v řízení popřel věrohodnost úředního záznamu, přičemž správní orgán jeho tvrzení neověřil svědectvím strážníka. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech, když mu bylo odepřeno právo klást strážníku otázky, popřípadě nemohlo dojít k přímé konfrontaci. Žalobci je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-14 ze dne 27. 9. 2007, kde se zabýval věrohodností svědeckých výpovědí policistů. K tomu však namítá, že i strážník je obyčejný člověk, který se může mýlit, a proto paušálně nelze označit jejich výpověď za pravdivou. Žalobce znovu opakuje, že v jeho případě mu byla odebrána možnost zpochybnit věrohodnost osoby strážníka, přičemž jeho námitky správní orgány nikterak nevyvrátily.

Úřední záznam, bez provedení svědecké výpovědi strážníka, který jej vyhotovil, nemůže být podle žalobce dostatečným podkladem pro závěr, že žalobce se dopustil předmětného přestupku. Také namítá, že z pořízené fotodokumentace, nelze zjistit, kdo byl řidičem měřeného vozidla.

Žalobce vznesl i námitku zpochybňující přesnost měření rychlosti laserovým rychloměrem, přičemž kategorické vyloučení nežádoucího odrazu laserového paprsku v jakýchkoliv případech, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, považuje žalobce za arogantní tvrzení, bez řádného odůvodnění. Žalobce vysvětluje svůj nesouhlas s posouzením

jeho argumentů tím, že jde o komplikovanou záležitost, neboť z fotodokumentace je zřejmé, že radar byl umístěn na protější straně silnice a ve značné vzdálenosti. Rovněž je z fotodokumentace vidět, že motorové vozidlo zn. Mercedes, registrační značky X je v okamžiku měření předjížděno jiným vozidlem. Žalobce namítal, že pokud druhé vozidlo mělo vyšší rychlost, pak ve skutečnosti mohl být zaměřen tento automobil, nikoliv motorové vozidlo zn. Mercedes, registrační značky X.

Žalobce dále navrhl, aby znalec posudkem potvrdil či vyvrátil jeho námitku, že není možné na tak krátkém úseku, kde obvykle najíždí na ulici Švehlova a místem, kde údajně došlo ke spáchání přestupku, tedy vzdálenost od křižovatky ulic Švehlova a Práčská ke sloupu veřejného osvětlení č. 007532, dosáhnout rychlosti 98 km/hod. takovým typem motorového vozidla. Správní orgán k vyvrácení nebo potvrzení žalobcem vznesených pochybností však žádný důkaz neprovedl.

Žalovaný ve vyjádření nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. K námitkám žalobce konstatuje, že při prokazování přestupku vycházel z fotodokumentací, která byla pořízena silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I č. 143/07, jehož ověření je doloženo kopií ověřovacího listu č. 8012-OL-70143-11, která je součástí spisového materiálu magistrátu. Na fotografii je uvedeno datum, čas a místo měření, identifikace a rychlost předmětného vozidla. K námitce žalobce ohledně možného tzv. dvojitého měření, žalovaný uvedl, že dotazem na Český metrologický institut ověřil, že nemůže dojít k dvojitému měření u výše zmíněného typu silničního rychloměru.

Dále žalovaný odkázal na oznámení o přestupku ze dne 2. prosince 2011, z něhož vyplývá, že žalobce byl na místě ztotožněn podle předloženého občanského průkazu č. X a řidičského průkazu č. X. Dle mínění žalovaného je tímto spolehlivě prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku dne 2. 12. 2011 dopustil.

K námitce žalobce, že byl procesním postupem zkrácen na svých právech, neboť správní orgán nevyhověl návrhům žalobce na provedení důkazů a své rozhodnutí pouze formálně a povrchně odůvodnil, žalovaný připomněl, že správní orgán není návrhy účastníků vázán ve smyslu § 52 správního řádu, vždy však provede takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný má za to, že provedení navrhovaných svědeckých výpovědí by byl úkon nadbytečný, neboť stav věci byl spolehlivě zjištěn. Žalovaný v této souvislosti odkázal na odůvodnění rozhodnutí o odvolání, kde poukázal na žalobcovo tvrzení, že v předmětný den řídil po ulici Švehlova, což údajně může doložit i svědeckými výpověďmi. Taktéž však uvedl, že byly omylem zaměněny údaje v oznámení přestupku, neboť v daném úseku byl opakovaně kontrolován a že v době spáchání přestupku v daném místě nebyl nikým měřen ani kontrolován. Právě tato tvrzení si odporují.

K žádosti žalobce o upuštění od sankcí uložených mu rozhodnutím, žalovaný uvádí, že je vázán ustanovením § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a že tedy sankce za spáchání předmětného přestupku byly uloženy v souladu se zákonem. Žalovaný konstatuje, že každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se úpravou provozu na pozemních komunikacích. Překročení rychlosti v obci o 45 km/h není zanedbatelné a sankce za takovýto přestupek má své opodstatnění. Orgán I. stupně při zvažování výše sankce přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, kde má žalobce již jeden záznam ze dne 20. 4. 2011 týkající se překročení rychlosti. Je tedy zřejmé, že se žalobce dopustil překročení rychlosti dvakrát během osmi měsíců.

Při jednání soudu dne 21.11.2013 žalobce zopakoval námitky uvedené v žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích

žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl dne 2. 12. 2011, kolem 9.24 hodin v Praze 10, v ulici Švehlova u sloupu veřejného osvětlení č. 007532, řídit osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky X, přičemž mu byla orgány Městské policie hl. m. Prahy naměřena rychlost jízdy 95 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 45 km/h více než je v obci povoleno.

Uvedené skutečnosti jsou doloženy podklady, které byly vyhotoveny Městskou policií hl. m. Prahy, Obvodním ředitelstvím Praha 10, a to oznámením přestupku ze dne 2. 12. 2012, protokolem o dopravním přestupku z téhož dne společně s fotodokumentací, která dokládá datum, místo a čas měření, identifikaci a rychlost vozidla, a ověřovacím listem užitého měřicího zařízení č. 8012-OL-70143-11.

Písemností ze dne 17. 1. 2012 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o přestupku a zároveň ho předvolal na ústní jednání na den 16. 2. 2012. Z tohoto nařízeného jednání se žalobce omluvil z důvodu dlouhodobě plánované zahraniční cesty. Omluvu žalobce správní orgán přijal a nařídil jednání na 5. 4. 2012, na němž žalobce popřel spáchání přestupku, z něhož byl obviněn. Uvedl, že měřící zařízení ProLaser III PL-DOK I mělo být údajně ve vzdálenosti 156 m, avšak dle názoru žalobce bylo ve vzdálenosti cca 200 m. Dále uvedl, že v okamžiku měření byl předjížděn vozidlem tovární značky BMW, a toto tedy muselo jet rychleji. Vzhledem k tomu, že v návodu k obsluze tohoto přístroje je uvedeno, že měření nelze použít, je-li na fotografii více vozidel (do 20 m) od měřeného vozidla, pak toto měření nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení. Dále se žalobce zabýval tzv. dvojitým měřením, kdy dochází ke sčítání rychlostí obou vozidel. Uvedl, že byl v době spáchání přestupku nízký provoz, zcela bez chodců na přilehlém chodníku, a že křižovatka, kde se napojil na ulici Švehlova, je zachycena na fotografii a není vzdálena více než 100 m, tedy není možné docílit rychlosti jízdy 98 km/h s předmětným vozidlem. Poté uvedl, že z pořízené fotodokumentace nelze identifikovat řidiče a navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí svého bratra a manželky a znaleckou expertizu, zda měřeným vozidlem lze na tak krátké vzdálenosti dosáhnout rychlosti 98 km/h. Na závěr uvedl, že součástí spisu je i dokument, ve kterém jsou vyjmenována místa měření rychlosti strážníky MP, není zde však důkaz o tom, že měření daného dne proběhlo v součinnosti s PČR, jak to vyžaduje zákon.

Jak bylo výše uvedeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy byl žalobce uznán vinným z předmětného přestupku s tím, že správnímu orgánu postačovaly k prokázání jeho viny výše uvedené podklady. Odmítl návrhy žalobce na provedení svědeckých výpovědí, na znaleckou expertizu, kterou mělo být prokázáno, zda je vozidlo schopno na tak krátké vzdálenosti dosáhnout uvedené rychlosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K námitkám žalobce ohledně možného dvojitého měření rychloměru, požádal žalovaný o součinnost Český metrologický institut, laboratoř primární metrologie, aby se vyjádřil, zda bylo laserové měření provedeno správně a zda nemohlo dojít tzv. dvojitému měření, jak namítal žalobce. K těmto otázkám příslušný správní orgán uvedl, že měření bylo provedeno správně. Vysvětlil, že na měřeném vozidle leží místo dopadu laserového infračerveného svazku, které je na obrazové dokumentaci přestupku vyznačeno značkou (křížkem). Poznamenal také, že mimo tento okruh není měření rychlosti možné. Vzhledem k tomu, že v daném případě kruh nezasahuje mimo vozidlo žalobce, vyloučil dvojité měření rychloměru. Také uvedl, že laserový svazek nemusí dosáhnout přímo registrační značku. Jak bylo výše uvedeno odvolací orgán shledal i další námitky žalobce nedůvodnými.

Z žaloby a jejího doplnění je zřejmé, že argumentace žalobce směřuje především proti tomu, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci. Podle žalobce na podkladě provedených důkazů nemohly dojít správní orgány k závěru, že přestupcem byl právě on, když v momentě měření jelo přímo vedle něj vozidlo BMW. Správním orgánům žalobce vytýká, že měly provést navrhované důkazy, konkrétně výslech strážníka městské policie a znalecký posudek, kterým měly být vyvráceny či potvrzeny námitky žalobce zpochybňující přesnost měření rychlosti laserovým rychloměrem a také, aby znalec posudkem potvrdil či vyvrátil jeho námitku, že není možné na tak krátkém úseku, kde žalobce najížděl na ulici Švehlova a místem, kde došlo ke spáchání přestupku, tedy vzdálenost od křižovatky ulic Švehlova a Práčská ke sloupu veřejného osvětlení, dosáhnout rychlosti 98 km/hod.

Soud považuje podklady, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, za postačující k tomu, aby žalobce uznal vinným z uvedeného přestupku. Žalobci bylo prokázáno, že dne 2. 12. 2011, kolem 9.24 hodin v Praze 10, v ulici Švehlova u sloupu veřejného osvětlení č. 007532, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes, rychlostí 95 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 45 km/h více než je v obci povoleno.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci. Správní orgány se řídí zásadou materiální pravdy tzn., že musejí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Jen pro úplnost soud uvádí, že přijetím „nového“ správního řádu tato zásada nahradila původní vyjádření zásady materiální pravdy, podle které byl správní orgán povinen zjistit úplnou objektivní pravdu, tedy „přesně a úplně skutečný stav věci“. Tato zásada byla upravena s ohledem na požadavek procesní ekonomie (stejně jako v ostatních procesních předpisech), protože zjišťovat stav věci je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. Podle stávající úpravy by mělo být řízení vedeno, co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji.

S ohledem na tento princip, nebyl v daném případě povinen správní orgán provést důkaz výsledkem zasahujících policistů, ale postačovaly mu k prokázání či ke zjištění stavu věci podklady, které si v daném případě opatřil, tj. fotodokumentaci o spáchání přestupku, ze dne 2. 12. 2011 a ověřovací list o měřicím přístroji. Podle autorizační listiny byl tento rychloměr způsobilý ke kontrole dodržování pravidel silničního provozu do 3. 1. 2012. Rovněž bylo v řízení ověřeno, že strážník městské policie, který provedl měření, absolvoval školení operátora laserového měřiče rychlosti Prolaser III, včetně dokumentačního zařízení PL-DOK I. Není rozhodné, že žalobce nebyl vidět na fotografii, neboť po změření, byl hlídkou zastaven a ztotožněn, o čemž svědčí úřední záznam o spáchání přestupku. V daném případě byly vyvráceny i ostatní pochybnosti o správnosti měření, které vnesl žalobce během správního řízení. Jak bylo výše uvedeno, odvolací orgán požádal o součinnost metrologický ústav, aby se k jeho námitkám vyjádřil. Na podkladě takto shromážděných materiálů a informací nelze tedy pochybovat o tom, že bylo změřeno vozidlo, které řídil žalobce. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů o tom, že výslech strážníka městské policie by byl nadbytečný. Žalobce k této námitce připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce věrohodnosti policistů v přestupkovém řízení, nicméně tato na daný případ nedopadá. Soudu není zřejmé, jaké skutečnosti měly být tímto výsledkem prokázány či vyvráceny. Stejně tak výslech manželky a bratra by byl z hlediska rozhodných skutečností pro daný případ zcela nadbytečný. Úkolem policistů nebylo zjišťovat trasu žalobce, ale jeho rychlost na měřeném úseku, proto ani žalobcem požadovaná expertíza k tomu, zda jeho vozidlo mohlo na tak krátkém úseku zrychlit na 98 km/h, nemohla přispět k objasnění

případu. Vzhledem k tomu, že měřicí přístroj splňoval všechny metrologické parametry, jeho funkčnost byla ověřena Českým metrologickým ústavem, měření provedl zaškolený strážník městské policie a namítané možné dvojité měření bylo kvalifikovaným pracovníkem uvedeného institutu vyvráceno, nelze pochybovat, že naměřená hodnota byla změřena správně a že měřené vozidlo řídil žalobce.

Ve vztahu k navrhovaným důkazům soud považuje za nutné doplnit, že judikatura správních soudů je ustálená v tom směru, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006 - 48). Jak soud uvedl, důkazní prostředky opatřené správním orgánem postačují k prokázání zaviněného jednání žalobce.

Soud neshledal pochybení správního orgánu ani v části rozhodnutí týkající se uložení sankce. Správní orgán uložil pokutu v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, nepřekročil limity správního uvážení a přihlédl jak přitěžujícím, tak polehčujícím okolnostem. Přestože, žalobce má již v kartě řidičů záznam podléhající registraci, správní orgán rozhodl, že žalobci uloží pokutu ještě na dolní hranici její sazby, přičemž své stanovisko řádně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce zároveň požádal soud, aby využil moderačního práva a upustil od jeho potrestání či snížil pokutu v mezích zákonem dovolených. Tato pravomoc soudu je zakotvena v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., podle něhož: „*rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*“ Jde o jistý zásah soudu do uvážení správního orgánu, kdy soud se má chovat jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu, jako by jej uděloval sám.

Městský soud v tomto případě dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti na dobu osmi měsíců není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu, dle něhož lze udělit pokutu od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do jednoho roku. Ani soud nemůže rozhodnout o snížení pokuty a stanovit zákaz činnosti pod uvedené hranice zákonné sazby. Vzhledem k tomu, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít preventivní charakter, a to

předně ve vztahu k pachateli, měla by přiměřeně, ale citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele přestupku tak, aby vedla k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, soud se ztotožnil se správními orgány, že uložená sankce je adekvátní. Jak bylo výše uvedeno, správní orgán je při ukládání sankce vázán zákonnými hledisky. Těmito hledisky je vázán i soud, který se v daném případě ztotožnil se závěry správních orgánů a neshledal důvod pro využití moderačního práva.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová